

ledes: „Repræsentantmødet udtaler Ønskeligheden af, at de militære Skatteydere beskattes efter samme Forhold som andre Skatteydere, og paalægger Bestyrelsen snarest at indgaa til Regering og Rigsdag med Andragende om, at de for Militærpersoner gældende særlige Skattebestemmelser maa blive ophævede“.

Resolutionen blev vedtagen med 24 Stemmer mod 2, og den gaar ud paa, at der skal skabes Lighed for Loven, og at det Skatteprivilegium, som de militære Personer nu have og have haft siden 1873, ophæves. Dette Skatteprivilegium blev indført ved Lønningsloven af 1873 ved en Bestemmelse om, at der af de militæres Tjenesteindtægt ikke i Kommuneskat maatte opkræves mere end 2 pCt., og en lignende Bestemmelse kom med ind i de militære Lønningslove af 1909. Det er en urimelig Bestemmelse nu, efter at det maa siges, at de militære Personer have faaet en ret gunstig økonomisk Stilling, Officererne endog en særdeles gunstig. Der kunde maaske i 1873, da Skatteprocenten var betydelig lavere, være nogen Grund til at fastsætte en bestemt Skatteprocent, men det er der ikke nu. Det er urimeligt, at militære Personer med en god Indtægt og desuden Ret til Pension kun skulle svare 2 pCt. i kommunal Skat, medens borgerlige Skatteydere endog med mindre Indtægter skulle svare Skat efter en meget større Procent. Der bør være Lighed for Loven. Befalingsmændene i Hæren have de samme kommunale Goder som andre Skatteydere, ogsaa samme kommunale Valgret, og saa bør de ogsaa have de samme Pligter.

At Skatteprivilegiet kan føre til ret abnorme Forhold kan ses af følgende lille Eksempel. I en Kommune som Allinge—Sandvig svarer en Familie paa 5 Personer af en Indtægt paa kun 2,000 Kr.: 239 Kr. 25 Øre i Skat for indeværende Skatteaar, men en General med 10,000 Kr. i Indtægt og ikke andre end sig selv at forsøge kommer kun til at svare 200 Kr. i kommunal Skat. Det er et Forhold, som der ikke kan føres noget Forsvar for. Det er sagt ved en tidligere Lejlighed, hvor Sagen var til Forhandling her, at militære Personer ofte forflyttes, men det samme kan siges om andre, som staa i Statens Tjeneste. Post-, Telegraf-, Jernbanefunktionærer og mange andre forflyttes ofte mod deres Villie fra den ene Plads til den anden, og de maa naturligvis betale Skat efter den paa hvert Sted gældende Procent. Jeg henstiller til det Udvalg, som faar med Sagen

at gøre, og den højtærede Indenrigsminister at tage dette Spørgsmaal op til alvorlig Overvejelse, saa vi paa en eller anden Maade komme til et Resultat, der skaber et rimeligere Forhold og til syvende og sidst ophæver det Skatteprivilegium, Militærpersonerne nu have. Det forekommer mig ogsaa, at de selv vare bedst tjente dermed, thi det bidrager ikke til at skabe Sympati for dem, at de have en saadan særlig begunstiget Stilling.

Carl Hansen: Det er ikke Lovforslagets almindelige Bestemmelser, jeg vil gøre til Genstand for Omtale, idet jeg der ganske kan slutte mig til mit Partis Ordfører. Der er kun en enkelt Bestemmelse, jeg ønskede at sige noget om, fordi det Synspunkt, hvorfra jeg vil se den, saa vidt jeg ved, hidtil ikke er fremdraget. Det er den Ændring, der foreslaas under III, hvorefter der i § 10 skal indsættes den Bestemmelse, at Løn, der oppebæres for fast Arbejde, skal kunne beskattes af Erhvervskommunen. For det første tror jeg, at det Udtryk: „Løn, der ydes for fast Arbejde“, trænger til en nærmere Definition, men det vil vel det Udvalg, der faar med Sagen at gøre, kunne undersøge. Men dernæst vil jeg gøre opmærksom paa, at der her vistnok vil opstaa et uheldigt Forhold. Vi kende alle Foranledningen til Forslaget. Man har i Byer, København og andre, set en Bestræbelse for at knytte de kommunale Bestillingsmænd til Kommunerne. Man har egentlig tænkt paa at slaa fast, at de skulle bo i Kommunerne, for at disse kunde faa Gavn af deres Skat. Jeg skal indrømme, at hvis man f. Eks. i en Købstad havde en vellønnet Borgmester, vilde det ikke se ret godt ud, om han flyttede ud i en Landkommune ved Siden af, og den saaledes fik Skatten, medens han havde sine Indtægter fra Byen. Men langt oftere vil Forholdet være det, at det er kommunale Arbejdere, Folk med en ringe Indtægt fra Købstadskommunen, der bo ude i Landdistrikterne, Vandværksfunktionærer, Folk, der ere ansatte ved Gasværket osv. De skulle saa, naar de bo i Landkommunen, svare Skat til Erhvervskommunen, men Landkommunen vil derved miste en Del af den Skat, de ellers skulde betale til den, medens den beholder alle Byrderne, der følge af, at disse lavtlønnede Funktionærer bo der. Der er saaledes Byrderne til Skolevæsenet og de Byrder, der følge af, at en saadan Familie maaske kommer i Trang, være sig, naar de blive gamle, eller inden den